

Farní listy č.12/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

19.března 2006 – 3.neděle postní

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Jednou přišel na poušť arcibiskup Theofilus, aby navštívil otce Pamba. Otec Pambo s ním však nepromluvil. Když nakonec bratři řekli Pambovi: „Otče, řekni arcibiskupovi něco, aby mohl být duchovně povznesen“, odpověděl: „Nepovznáš-li ho mé mlčení, nebude povznesen ani mými slovy“.

Pomalu se blížíme k polovině postní doby. Možná je načase připomenout, něco o důležitém prvku našeho duchovního života, aktuálním během půstu a samozřejmě i potom, až půst skončí. Je to mlčení.

H. Nouwen v jedné ze svých knih připomíná slova sv. Jakuba:

Vždyť každý z nás často chybuje. Jestliže někdo nechybje v řeči, to už je člověk dokonalý, schopný držet na uzdě sebe celého (Jak 3,2.) A kniha Přísloví k tomu dodává: „velké žvanění se neobejde bez hříchu“(Př 10,19) Nebylo by lépe - píše Nouwen - kdyby hodně (ne-li většina) slov, která použijeme, zůstala nevyřčená? Mluvíme o událostech ve světě, ale jak často je skutečně změníme k lepšímu? Mluvíme o lidech a jejich způsobech, ale jak často jim anebo nám naše slova prokázají nějakou dobrou službu? Sdělujeme své myšlenky a pocity, jako kdyby se o ně všichni kdovíjak zajímali, ale jak často se cítíme opravdu pochopeni? Vedeme mnoho řečí o Bohu a o náboženství, ale jak často přinesou nám nebo ostatním skutečný vhled?

„Velké žvanění se neobejde bez hříchu“(Př 10,19). Kdo z nás s tím nemá svoji osobní zkušenost? Kolik slov povídáme úplně zbytečně?

Na jiném místě si můžeme přečíst: Jedním z našich hlavních problémů je to, že se v této upovídané společnosti stalo mlčení něčím, čeho se děsíme. Ve většině lidí vyvolává neklid a nervozitu. Mnozí neprožívají mlčení jako plné a bohaté, nýbrž prázdné a plané. Pro ně je mlčení jakoby zející propastí, která je hodlá pohltit. Jakmile v průběhu bohoslužby duchovní řekne: na několik okamžiků se ztišíme, lidé mají sklon být netrpěliví a rozrztítí a zabývají se jedinou myšlenkou: kdy už tomu bude konec?

Právě modlitba může být pro nás nejlepší příležitostí k prožívání mlčení. Proto je kostel místem, kam mlčení naprosto patří! Protože sem přicházíme nejen mluvit k Bohu, ale také mu naslouchat.

Ježíš vyháněl ze svatyně ty, kteří si z ní udělali tržiště. Co by řekl našim společenským setkáním v kostele?

Miroslaw Gierga

Liturgie slova – 3.neděle postní

1.čtení - Ex 20,1-3.7-8.12-17

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě.Nezneužíješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuji na den sobotní, že ti má být svatý. Ctí svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti svému bližnímu.Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

ŽALM 19 - Odpověď: Pane, ty máš slova věčného života

Hospodinův zákon je dokonalý, občerstvuje duši, – Hospodinův příkaz je spolehlivý, nezkušenému dává moudrost.

Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci, – Hospodinův rozkaz je jasný, osvětluje oči.

Bázeň před Hospodinem je upřímná, trvá na věky, – Hospodinovy výroky jsou pravdivé, všechny jsou spravedlivé.

Dražší jsou nad zlato, nad hojnost ryzího zlata, – sladší jsou nad med, nad šňávu z plástů.

2.čtení - 1 Kor 1,22-25

(Bratři a sestry!) Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé.

Evangelium - Jan 2,13-25

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárny, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovci a býčky, směnárníkům rozházal peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: „Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržiště!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.“ Židé mu však namítli: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“ Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“ Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěfoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

Průvodce liturgií

Uložení chleba na oltáři

Otevři oči: Chléb, který se používá pro eucharistii, je původně v ničem neliší od toho obyčejného, používaného pro každodenní jídlo. Na Západě se od X. století začal používat chléb nekvašený, pečený v kláštěrech v podobě hostií a určený pouze pro mši svatou. A tak už zůstalo až dodnes. Liturgické přepisy říkají, že chléb musí být z pšeničné mouky, nekvašený a mít podobu pokrmu. Kněz, když vznáší nad oltářem patěnu s chlebem, se potichu modlí: *Požehnaný jsi, Hospodine, Bože celého světa. Z tvé štědrosti jsme přijali chléb, který ti přinášíme. Je to plod země a plod lidské práce a stane se nám chlebem věčného života.*

Bud' přítomný: Chléb je plod země a lidské práce. Setkání Božího daru a lidského úsilí. Děkuj za hojnost Božích darů, za zemi, která dává pokrm. Vnímej v tomto kousku chleba také část své práce a práce ostatních. Odevzdej spolu s tímto obětním darem „svůj každodenní chléb“: svůj všední život, svůj pot, krev a slzy.

Smíchání vína s vodou

Otevři oči: Kněz nebo jáhen nalévá do kalicha víno a přidává pár kapek vody. Říká přitom: *Jako se tato voda spojuje s vínem, tak ať jsme spojeni s božstvím věčného Slova, spojeného s naším lidstvím.*

Bud' přítomný: Smíchání vody s vínem bylo obvyklou činností při hostinách ve starověku. V liturgii má význam symbolický: víno je symbolem Krista, voda – lidí. Smíchání vody s vínem znamená absolutní spojení lidí s Kristem – Vykupitelem.

Uložení kalicha s vínem na oltáři

Otevři oči: Víno ke mši musí být z vinné révy, přírodní, čisté bez jakýchkoli přísad. Z praktických důvodů se používá víno bílé (nezanechává skvrny). Kněz se modlí: *Požehnaný jsi, Hospodine, Bože celého světa. Z tvé štědrosti jsme přijali víno, které ti přinášíme. Je to plod révy a plod lidské práce a stane se nám nápojem duchovním.*

Bud' přítomný: Víno, podobně jako chléb, je plodem spolupráce Stvořitele a člověka. Je nápojem, který nejen uhasí žízeň, ale i rozveselí srdce člověka. Je nápoj radostí, slavení ve společenství. Spolu s vínem odevzdej Bohu své radosti a všechny své touhy: po životě v pravém společenství s ostatními, po životě

osvobozeném od zármutků.

Stabat Mater – druhá postní meditace

Obraz, který se stal zámkou k druhé postní meditaci, pochází od vlámského malíře Rogiera van der Weydena (1465-1538). *Sejmutí z kříže* (202x262 cm) je jedinou zachovanou částí původního triptychu z kostela Panny Marie za hradbami v Leuven. Na obraze vidíme až deset postav. První z prava, Marie Magdaléna, adoruje zkrvácené Ježíšovy nohy – postava plná patosu a bolesti – bude

nejčastěji napodobovanou postavou v XV. století. Josef z Arimatie a Nikodém si ani netroufnou dotknout se Ježíšova těla přímo; dotýkají ho jen skrze plátno. Světlé, bledé tělo zemřelého Krista kontrastuje s barevným pozadím šatů ostatních postav. Gotické zlaté pozadí je symbolem nebe. Celá scéna vypadá nereálně, ale přece to není scéna „z tohoto světa!“.

Obraz nás může zaujmout svou teologií. Tmavý trám kříže tvoří osu souměrnosti, odtud se náš zrak přenáší na světlou, bledou pravou ruku Ježíšovu. Dvě postavy jakoby ve tvaru oblouku, Marie Magdaléna na pravé a Jan Evangelista na levé straně plátna, tvoří jakoby závorky, do kterých je uzavřena celá tato scéna. Uprostřed dvě hlavní postavy: Ježíš a jeho Matka. Položené diagonálně, na úhlopříčce – a co je nejdůležitější, mají stejný sinusový tvar. Matka tady schválně připomíná Syna!

Bernard z Clairvaux mluvil v této době o prostřednictví Panny Marie ve spáse světa, zdůrazňoval její spoluutření. V teologických spisech XIII., XIV. a XV. století můžeme najít nemálo děl věnovaných tomuto tématu. Weyden musel znát tuto myšlenku o spoluvykoupení a spoluutření a představil ji symbolicky – stejným tvarem těl, jakousi analogií mezi umučeným Kristem a jeho trpící Matkou. Meditací na tímto a dalšími obrazy doprovázelo Stabat Mater od Giovannioho Battisty Pergolesiho (1710-1736). Autor napsal svou skladbu ve františkánském hospici u Neapole, kde prožíval poslední dny svého krátkého života. Zemřel na tuberkulózu ve věku 26 let! Možná právě zkušenost těžké nemoci a vědomí blízkosti se smrti dovolily tomuto skladateli dosáhnout takové umělecké a lidské zralosti... Jeho skladba je plná jakéhosi tepla, něžnosti a krásy, které zapůsobily jak na první posluchače, tak i na další generace skladatelů. Podle anglického muzikologa Bittera v letech 1700-1883 vzniklo přes 100 skladeb na téma této sekvence. Pergolesiho Stabat Mater působí na posluchače velkým dojmem dodnes.

Třetí postní meditace se bude mít jako nosné téma *requiem*. Začátek v 16.00 hodin.

Miroslaw Gierga

Místo, odkud lidé odcházejí vnitřně povzbuzeni

„Fara, podle mých představ a přání, by měla být místem, odkud lidé odcházejí vnitřně povzbuzeni. Jsem rád, že se toto mé přání v Domažlicích naplňuje, a to přede vším díky vám všem, kteří tuto budovu naplňujete životem. Každý, kdo se tady zastaví, třeba jen náhodou, v některé odpoledne, kdy se schází jeden z volnočasových klubů, a vidí vaše nadšení a radost, s nimiž se setkáváte, musí odejít povzbuzený. A věřím, že každý,

kdo se přijde podívat na výstavu obrazů Jana Mathausera, může odtud odejít trochu jiný, trochu lepší. A za to vám všem z celého srdce děkuji“ – řekl minulou neděli v úvodním slovu vernisáže P. Miroslav Gierga. Po něm všechny přítomné přivítal samotný umělec-malíř Jan Mathauser, který děkoval přede vším své matce za pomoc při zorganizování výstavy. Po krátké oficiální části následovalo přátelské setkání malíře a všech přítomných příznivců jeho umění.

Výstavu můžete navštěvovat po každé nedělní mši až do Velikonoc.

Nabídka knih

Knihy Anselma Grüna Tajemství velikonoční radosti nás uvádí do světa symbolů tohoto svátku a v duchovních inspiracích pomáhá každému, kdo chce prožívat svůj všední den ve světle Velikonoc.

Křížová cesta v Koloseu obsahuje rozjímání a modlitby papeže Benedikta XVI. Motivem této křížové cesty jsou slova, která pronesl Pán Ježíš o Květné neděli: „Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo. Odumře-li však, přinese hojný užitek“.

Od Maxe Kašparů vychází publikace Z pláště a dalmatiky. Ti, kdo spisovatele znají, vědí, že je lékařem, ale také premonstrátským diákonem. Vzhledem k tomu, že lékařský plášť a dalmatika jsou trvalou službou, těžko určit, v jakém poměru je jedno k druhému. Stránky publikace nabízejí čtenářům autorův pohled na běžné životní události, ze kterých vytěžil „duchovně zpracovatelný materiál“.

Křížová cesta k Božímu milosrdenství je sestavena převážně ze zjevení Pána Ježíše blahoslavené sestře Faustýně, apoštola Božího Milosrdenství.

Znovu bych ráda nabídla pro tuto dobu zvláště vhodnou a jedinečnou knihu J. Bishopa Den, kdy zemřel Kristus. Kniha je jakousi reportáží z posledních hodin Ježíšova života. Lidská zvědavost se může ptát: „Co se stalo?“. Lidská vnímavost může jít dál a ptát se: „Co to všechno může pro mne znamenat?“.

Jana Palkovičová

Stránka nejen pro mládež

Z diáře akcí pro mládež aneb co se bude dít:

- 31. března od 16.30 „KŘÍŽOVÁ CESTA“, tento den zvlášť zveme děti a mládež.
- 2. dubna od 9.30 „KYTAROVÁ MŠE SVATÁ“
- 2. dubna od 16.00 „ŽIVÝ RŮŽENEC MLADÝCH“
- 7. dubna pátek večer (čas upřesníme) „KŘÍŽOVÁ CESTA V ULICÍCH PLZNĚ“ spolčo mladých z Domažlic bude mít jedno zastavení
- 8. dubna sobota „SETKÁNÍ S BISKUPEM“

Bylo, proběhlo:

- sobota 11. března: Teplé a deštivé počasí v Domažlicích mohlo zdánlivě mást příznivce sněhových sportů, ale ne všechny. Skupinka dvou „běžkařů“ a tří „sjezdařů“ nastavují směr: „K Furthu!“. Výborné sněhové podmínky a malý počet lidí na sjezdovce přinesl úžasné zážitky pro ukončení sezony. (nebo ještě ne ???)

Paddy

Láska je láskou teprve tehdy, když nečeká, že bude opětována.

A. de Saint - Exupéry

Proč je kříž nejlepší učebnicí světa? Protože ukazuje největší možnou lásku, lásku až k úplnému vydání sebe.

P. Lefèvre

Aktuálně z webu www.farnostdomazlice.cz

Už se Vás někdo zeptal: „Co mám dělat, když chci pokřtít dítě?“, „Chci svatbu v kostele?“ ... nejlépe se zeptat kněze, ale někdo má obavy: „Co bude kněz chtít?“

První základní informace již najdete na stránce: „*INFO, ČLÁNKY, FL*“, a to základní informace o svátosti křtu, manželství a pomazání nemocných, ale i o pohřbu. Co člověk nenosí stále v hlavě, může nalézt na webu.

Na této stránce naleznete také FARNÍ LISTY. Jsou upravené do formátu pdf, což v praxi znamená, že potřebujete prohlížeč ADOBE READER.

Nevím, zda to bude vždy tak rychle, ale poslední dvě čísla Farních listů byly na webových stránkách dříve, než se dostala z tiskárny.

Snad již brzy najdete i další články a novinky v rubrice články. Většina článků je totiž ve Farních listech. Pokračování příště :)))

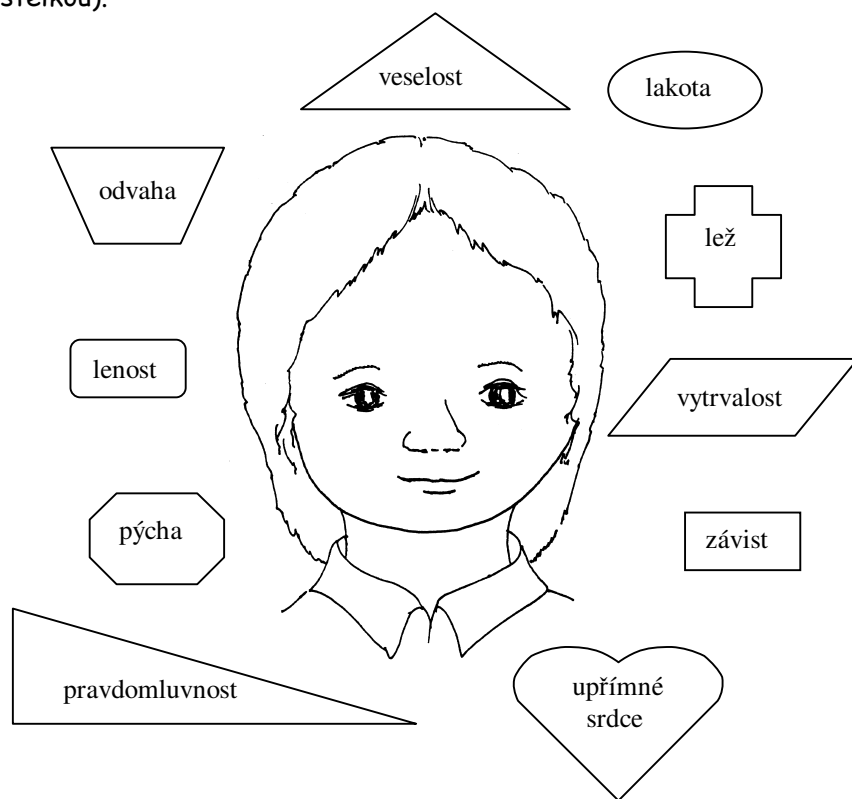
Paddy

Stránka pro děti

V dnešním evangeliu jsme slyšeli o tom, jak Ježíš vyhání z jeruzalémského chrámu prodavače a směnárny, aby chrám byl domem modlitby. Řekl: „Nedělejte z domu mého Otce tržnici!“

I každý z nás je Božím chrámem. Ježíš chce do tohoto chrámu přicházet. Má v něm místo? Poprosme Ježíše, aby vyhnal z našeho srdce to, co tam nepatří - zvláště hříchy a špatné náklonnosti: (špatné vlastnosti vybarvíte tmavou pastelkou a dobré vlastnosti světlou pastelkou).

Chytrálek zná správnou odpověď z minulého týdne: „Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouchejte.“

Encyklika papeže Benedikta XVI. „Deus caritas est“ (6)

Ve filozofické i teologické diskusi byla často tato rozlišování vyrocována: křesťanská je sestupující, dávající láska, *Agape*, nekřesťanská, zvláště řecká kultura je naproti tomu charakterizována vzestupnou, baživou láskou *Erosem*. Kdyby se tento protiklad radikálně provedl, bylo by to, co je vlastní křesťanství, vyčleněno ze základních životních souvislostí lidského bytí a do zvláštního světa, který pak může vypadat obdivuhodně, ale rozhodně odříznut od celku lidské existence. Ve skutečnosti se nedá *Eros a Agape* – vzestupná a sestupná láska – nikdy zcela od sebe oddělit. Čím více oba vstupují v odlišných rozměrech jedné skutečnosti lásky do ryzí jednoty, tím více se uskutečňuje pravá podstata lásky vůbec. Když *Eros* nejdříve především dychtí, je vzestupný – okouzlení velkým příslibem štěstí – tak se bude během přibližování se k druhému stále méně ptát na sebe samého, stále více bude chtít štěstí druhého. Stále méně se bude starat o sebe, bude se dávat a bude chtít zde být pro něho. Vstupuje do něho rozhodující příčina *Agape*, jinak *Eros* zpustne a ztratí také svou vlastní přirozenost. Naopak je to také pro člověka nemožné žít pouze v dávající a sestupující lásce. Nemůže stále jen dávat, musí také dostávat. Kdo chce dávat lásku, musí jí být sám obdarován. Jistě, člověk se může – jak nám to Pán říká – stát pramenem, z něhož vyvěrají proudy živé vody (srov. Jan 7,37-38). Ale aby se stal takovým pramenem, musí sám znovu a znovu pít z prvního a původního pramene – u Ježíše Krista, z jehož otevřeného Srdce vytéká sama láska Boha (srov. Jan 19,34).

Otcové viděli tuto neřešitelnou souvislost výstupu a sestupu *Erosu* hledajícího Boha a dále dávajícího *Agape* symbolizovanou rozmanitým způsobem ve vyprávění o Jakobově žebříku. V tomto biblickém textu se vypráví, že patriarcha Jakub spal na jednom kameni, který mu sloužil jako poduška a ve snu viděl žebřík, který sahá až do nebe; po něm sestupovali a vystupovali andělé. Zvláště působivý je výklad tohoto snového obrazu, který podává papež Řehoř Veliký ve svém *Pastorálním pravidlu*. Pravý pastýř, tak nám říká, musí být zakotven v kontemplaci. Neboť pouze tak může přijmout do svého nitra těžkosti druhého, takže se stanou jeho: „*per pietatis viscera in se infirmitatem caeterorum transferat*“.

Sv. Řehoř se přitom odkazuje na Pavla, který se dává strhnout do největších tajemství Boha a právě tak, když sestupuje, je s to se stávat všechno pro všechny. K tomu uvádí ještě příklad Mojžíše, který znovu a znovu vchází do svatého Stanu a rozmlouvá s Bohem, aby od Boha mohl být k dispozici svému lidu. „Uvnitř je nazíráním vytrhován vzhůru, vně dává se tísnit tíží trpících.“

8. Tím jsme našli první, ještě poněkud všeobecnou, odpověď na obě shora zmíněné otázky: konečnou „láska“ je jediná skutečnost, i když má různé dimenze – tu a tam se může více projevit jedna nebo druhá. Avšak kde se obě dimenze zcela oddělují od sebe, vzniká karikatura nebo každopádně žalostná forma lásky. A my jsme už zásadně viděli, že biblická víra nevytváří nějaký vedlejší nebo protikladný svět onomu prapůvodnímu lidskému jevu lásky, nýbrž přijímá celého člověka, očistně zasahuje do jeho hledání lásky a přitom mu otevírá nové rozměry. Tato novota v biblické víře se především projevuje ve dvou bodech, jež stojí za to vyzdvihnout: v obrazu Boha a v obrazu člověka.